

1

Френка ваблять самовпевнені жінки. Ваблять і лякають. Він лякається їх та сходиться з такими, як я. Жінками, яких легко переконати в їхній провині. Френку бажано, щоб почуття провини збагатилося ще й боготворінням. Але якщо провини — це моє все, то на коліна я стаю лише за певних обставин. У нас із Френком їх так і не трапилось. Ми ледве подужали кілька очевидних поз для початківців. Про них навіть у «Камасутрі» не згадують. Тому що й не вважають таке за секс. Так, розминка перед основним забігом. Френк був переконливим спринтером. Спринтером-переможцем. Мабуть, не потрібно так думати про мертвих.

Френк простягнувся біля моїх ніг. Він не припав до них у пристрасті або з вибаченнями. Зовсім ні. Пристрасть — це не про нього. Коли він раптово сповзає з мого живота до міжніжжя, то смочче мене насторожено. Так, начебто очікує від мене позов або звинувачення в сексуальному насильстві. Реально, я апероль присьорбую впевненіше. Просити вибачення він не вміє. Він вміє вибачатися. Вибачати собі.

— Ти все не так зрозуміла, — бубнить він. Тобто перепрошувати повинна знову я. Повинна — винна.

— Ти все не так зрозуміла, — повторює Френк.

Він спирається на широке підвіконня з молочного мармуру. З Каррари. Мармуру, який Мікеланджело використав, щоб зробити свою «П'єту». «Оплакування Христа».

Мармур складається переважно з мінералу кальцит. Прозорий кальцит використовували, щоб виготовляти приціли для гармат. Тобто на бажання можна зробити з нього зброю, а можна — Богоматір, яка оплакує смерть єдиного сина. Мистецтво — це також зброя.

Богоматір занадто юна. Занадто юна, щоб бути матір'ю. Я стою в римському соборі Святого Петра, закинувши голову назад так, що потилицею відчуваю комірець свого дощовика.

Вона — дівчина, яка тримає на колінах свого коханого. Немає в її очах суму. Є впевненість, що зараз він прокинеться — і все буде, як було. Ну, не так, як було. Буде краще. Вона зрозуміла всі свої помилки, тож із цієї миті буде мудрішою, лагіднішою та кмітливішою.

Я теж так собі обіцяла після кожного розлучення з Френком. Він повертається із зустрічі, на яку мене не запрошено та про яку він мовчить, а я не запитую, я спокійно й покірно чекаю його зі свіжим печивом із рикоти та лимона.

— Ти все не так зрозуміла. Але як вийшло, так і вийшло, — він переминає ногами, як рисак на іподромі в очікуванні забігу.

2

Мене лякають коні. Наші європейські коні. Я бавлюся маленькими арабськими кониками, витонченими, як мозельські статуетки. Як ті, що стоять на камінній полиці біля стрільчастого вікна. За ним лежать вуличні сходи.

Три сходинки ведуть до парадного входу бабусиної дачі, до якої ми ходимо катером, усі теплоходи ми називаємо катерами, — «Каштан-1», «Каштан-4», «Піонер Херсона» або «Гімалаї», який дістав свою назву на честь найвищих гір на Землі. І так, бабусина дача для багатьох виявилась-таки неабияким випробуванням, вершиною, якої не всі досягли. Але ті, кому це вдалося, стали частиною нашої родини назавжди. Коли я була в старших класах, до бабусиної дачі пустили катер «Герой Старіков». Ми читали його назву з наголосом на звук «о». Читали та дивувалися, що ж такого зробила безіменна людина, щоб стати героєм саме серед старців. Це вже потім під наголосом опинився звук «а», а безіменна людина перетворилася на Дмитра Старікова, чий авіаполк стояв у Скадовську. Ми їздили туди на вихідні. Усього дев'яносто вісім кілометрів на автівці — і за годину двадцять ми вже купаємося в морі, їмо кукурудзу та лускаємо крихітні, наче блохи, креветки. Зараз Скадовськ і Херсон розділяють одинадцять годин машиною, ми вже не міряємо відстань кілометрами — пряму дорогу перекрито. Ми називаємо три сходинки до дачі бабусі скрипучими. Назва зберігається, навіть коли дядько Владик міняє їх на новенькі сходи.

— Простоять вічно, — говорить він, кремезний мужик у треніках із завжди розтягнутими колінами, у картатій сорочці, одягненій на білу майку.